

er Noget, som jeg forsaavidt kan indrømme, som der vistnok findes enkelte Undtagelser, men jeg er overbevist om, at man fra alle Sider vil indrømme, at Lægestanden for Storsiedelen bestaaer af Mænd, som baade ved den Samvittighedsfuldhed, hvormed de røgte deres Kald, og ved deres Dygtighed have et gyldigt Krav paa deres Medborgeres Agtelse, og jeg er paa den anden Side ogsaa overbevist om, at man maa indrømme, at de Fleste af dem, der som kloge Mænd og kloge Koner udøve Lægekunsten, i Almindelighed drive et leifindigt Spil med deres Medborgeres Liv og Sundhed; de ere letfærdige, fordi de ere uvidende, og deres Uvidenhed gjør, at de ikke kjende de Farer, for hvilke de ved deres Cure udsætte deres Patienter. Nagtet jeg saaledes maa antage, at der ikke er Trang til en saadan Forandring, maa jeg dog tilstaae, at, selv om Trængten skulde være aldrig saa stor, vilde jeg dog ansee det for aldeles umuligt at gaae ind paa dette Lovforslag. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvende Thingets Opmærksomhed paa den Modsigelse, som det frembyder. § 1 gaaer ud fra, at der skal gives en fuldstændig, ubunden Frihed til at udøve Lægekunsten, medens § 2 væsentlig indskrænker den, idet den forbyder Markffrigeri og Handel med Universalmidler. Naar jeg husker paa, at den ærede Forslagsstiller selv har fortalt, at han 2 Gange har været dømt for uberettiget Lægepraxis, og at han kun ved en særdeles kunstig Maade har undgaaet at blive dømt 3die Gang, kan jeg forstaae, hvorfor han ønsker Frihed; men jeg kan ikke forstaae, hvorfor han ikke vil tilstaae Andre den samme Frihed, som han forlanger for sig selv. Det at være Markffrigger, er noget aldeles Ubestemt, og dersom man skulde have Lust til at udøve Lægepraxis under Formen af Markffrigeri, kan jeg ikke indsee, hvorfor man ikke skulde have ligesaa godt Lov dertil, som under enhver anden Form. Hvad angaaer Benævnelsen Universalmidler, skal jeg gøre opmærksom paa, at den Omstændighed, at man kalder et Lægemedel Universalmidler, ingen Indflydelse har paa dets Gavnlighed eller Skadelighed. Jeg kan ikke indsee bedre, end at den Modsigelse, som indeholdes i Forslaget, fremkalder nogen Mistanke om, hvorvidt den ærede For-

slagsstiller virkelig skulde være gennemtrængt af de Frihedsprinciper, som han under den foreløbige Behandling proclamerede. Men, selv om Trangen til en Forandring skulde være nok saa stor, vilde jeg desuden gjøre den Hovedindvending imod Forslaget, at idet den ærede Forslagsstiller vil have uindskrænket Frihed til Udvøelse af Lægekunsten, saa betragter han kun Sagen fra en enkelt Side. Han overseer, at der tillige maa være Bestemmelser, der kunne hæmme Misbrug af denne Frihed; saadanne Bestemmelser findes slet ikke i hans Forslag, der kun giver ubetinget Afgang til Lægepraxis. Dette er Noget, som jeg maa ansee for aldeles uheldigt. Vilde vi have Frihed, saa troer jeg, vi ved Siden deraf maae have Orden og Sikkerhed, og naar man vil faste den nuværende Tilstand overende, saa maa man sørge for at fremkalde en Tilstand, der idetmindste er ligesaa god. Men hvis dette skulde skee ved det foreliggende Lovforslag, saa maatte det nødvendigviis indeholde en Række af Bestemmelser, der angaaer, hvilket Ansvar og hvilken Forpligtelse til Erstatning Den paadrog sig, som ved sin Lægepraxis skadede sine Medborgere istedetfor at gavne dem. Saalange der ikke findes saadanne Bestemmelser, saa troer jeg slet ikke, man kan gaae ind paa dette Forslag. Efter den nuværende Tingenes Orden afgiver den Dueligheds Prøve, Lægerne maae underkaste sig, en vis Sikkerhed for, at de virkelig ere deres Kald værdne; bortskærer man Duelighedsprøven, saa maa man søge at skaffe Sikkerhed paa en anden Maade. Det gaaer ikke saaledes an med Hensyn til en Virksomhed, som griber saa dybt ind i de vigtigste Interesser, at overlade dens Udøvelse til Enhver-somhelst, uden at han frembyder nogen-somhelst Garantie, uden at han paadrager sig noget Ansvar. Jeg veed ikke, om den ærede Forslagsstiller trøster sig til selv at fuldstændiggjøre sit Lovforslag med det, som det mangler; hvis dette ikke er Tilfældet, saa vil jeg tillade mig at henstille til ham, om han ikke maatte finde det passende, at tage Lovforslaget tilbage, og dersom han ikke skulde gjøre det, maa jeg gjentage min Opfordring til Thinget om, ikke lade denne Sag gaae videre. Jeg troer ikke,